

Minilo je več dnij, za čakajoče ljudi prava večnost, napósled je vender jél ugašati ogenj. Šli so rudárji v jamo iskat ponesrečenih tovarišev in našli so jih vse mrtve. Spravili so jih na dan in z jokom in nebrojnimi solzami nesrečnih žén in otrok položili v zémľjo. Piramida stoji na njih grobu in na nji so tudi udòlbena imena ponesrečenih rudárjev. Ako obišeš kdáj rudársko naše mestece in se ozreš po pokopališči, zapaziš jo na hip.

Preskrbeli so osirotéle družine s pokojníno, katera pristáje doslužnemu rudárju, a src jim niso mogli ozdraviti. Najbolj pa so ti dogodki vznemirili mlado vdovo uradnikovo, ki je bil tudi v jami ostal.

Pomračil se ji je um, blédlo se ji je dolgo časa, napósled se ji je vender obrnilo na bolje. Bivala je pri očeti, doslužnem částniku, v našem mesteci. Prve pomládne dní si videl vitko gospo v črni obleki s šopkom pomládánjih prvencev stopati po cesti, ne menéčo se za mimogredoče ljudi. Šla je na pokopališče, podičila piramido s šopki in srčno molila. Poleti vsak sléharni teden je nosila vence lepó spletene na piramido do pozne jeseni, dokler je bilo móči dobiti cvetic.

Časih pa je stala molčé pri rúdniku čakajoč soproga svojega in zrla nepremično rudárje, ki so hiteli iz »jame«. Ko so vsi odšli, šla je tudi ona molčé, zróč v tla, proti dómu.

Neko jesen je bilo. Šla je v gore po zadnje jesenske cvetove. Mrzlo je bilo, sneg je jél naletávati pokrívajoč sinje gore z belo odejo. Ni je bilo domóv. Skrbelo je očeta, kam mu je zašla. Ljudje niso védeli ničesa gotovega povédati o nji. Drugi dan pa je kmet z vozom prišedši iz górske vasí, pripeljal s seboj žensko pol zmrzlo in onemoglo, katero je našel ležóčo visoko tam v gorah kráj ceste s šopkom poznih cvetic v roci. Še tisti dan je »ugasnila«. —

Tešilo.

Z drevja pada listje vélo,
Vse okrog je onemélo,
Žalost, kamor zró očí;
Ptice so od nas odplule,
Cvètne rože se osule,
Vsa priroda trudna spí . . .

Srce togepolno moje!
Kaj hoté li tožbe tvoje?
Kaj mi zmerom koperniš?
Kmalu, védi, mir dobiš!
V grobu bodeš skoro spalo,
Sladki pôkoj uživálo . . .

Janko Leban.

